

Nr 71.

Kungl. Maj:ts proposition med anhållan om riksdagens yttrande angående vissa av den internationella arbetsorganisationens konferens år 1927 fattade beslut; given Stockholms slott den 10 februari 1928.

Under återopande av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed anhålla om riksdagens yttrande angående de i nämnda protokoll omförmälda, av den internationella arbetsorganisationens konferens år 1927 fattade besluten.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Jakob Pettersson.

Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 10 februari 1928.

Närvarande:

Statsministern EKMAN, ministern för utrikes ärendena LÖFGREN, statsråden RIBBING, MEURLING, GÄRDE, PETTERSSON, ROSÉN, HAMRIN, ALMKVIST, LYBERG, VON STOCKENSTRÖM.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena anför chefen för socialdepartementet, statsrådet Pettersson:

Fredsfördraget i Versailles av den 28 juni 1919 mellan de allierade och associerade makterna, å ena, samt tyska riket, å andra sidan, vars del I omfattar förbundsakten för nationernas förbund, innehåller i del XIII ett socialpolitiskt reformprogram samt tillika bestämmelser om den institution, internationella arbetsorganisationen, som har till uppgift att förverkliga detta program.

Bihang till riksdagens protokoll 1928. 1 saml. 58 häft. (Nr 71.)

Av berörda bestämmelser framgår bland annat, att organisationens beslutande församling, den internationella arbetskonferensen, har att beträffande förslag, som äro uppförda på dess dagordning, välja mellan två former för godtagande. Antingen skall beslutet resultera i ett förslag till internationell konvention, avsedd att ratificeras av organisationens medlemmar, eller ock skall det utmynna i en rekommendation, avsedd att underställas vederbörande stater för vidtagande av lagstiftnings- eller andra åtgärder.

I fråga om verkställighet av konferensens beslut stadgas, att varje medlem av organisationen skall vara förbunden att inom ett år från avslutandet av ett konferenssammanträde underställa därå antagna rekommendationer och konventionsförslag den eller de myndigheter, till vilkas kompetensområden respektive frågor höra, för deras omgestaltande till lag eller vidtagande av andra åtgärder. Om det till följd av exceptionella omständigheter är omöjligt att fullgöra nyss berörda förpliktelse inom ett år, skall den fullgöras snarast möjligt och under intet förhållande senare än 18 månader från sammanträdets avslutande. Därest en rekommendation ej leder till någon lagstiftningsåtgärd eller annat åtgörande för dess genomförande eller om ett konventionsförslag icke vinner vederbörande myndighets eller myndigheters bifall, skall respektive medlem av organisationen icke vara underkastad någon vidare förpliktelse med hänsyn därtill.

Närmare upplysningar om internationella arbetsorganisationen och dess verksamhet hava lämnats i propositionen nr 361 till 1921 års riksdag.

Den internationella arbetskonferensens tionde sammanträde hölls i Genève under tiden 25 maj—16 juni 1927. Vid sammanträdet, därvid Sverige var representerat, antogos två förslag till konventioner, den ena angående sjukförsäkring för arbetare inom industri och handel samt tjänstefolk och den andra angående sjukförsäkring för jordbruksarbetare, ävensom en rekommendation angående de allmänna grunderna för sjukförsäkring¹⁾.

Med skrivelse den 17 augusti 1927 har från utrikesdepartementet till mig överlämnats en av generalsekreteraren hos nationernas förbund i enlighet med Versaillestraktaten insänd bestyrkt avskrift av berörda förslag till konventioner och rekommendation.

Originaltexterna till konferensens beslut ävensom översättningar av desamma torde få såsom bilaga fogas till statsrådsprotokollet i detta ärende. I fråga om beslutens innehåll får jag hänvisa till nämnda bilaga²⁾.

¹⁾ Enligt Kungl. Maj:ts beslut den 30 april 1927 deltog i konferensen från svensk sida: såsom *regeringsombud* byråchefen J. A. E. Molin och yrkesinspektrisen K. Hesselgren med socialrådet E. R. Sjöstrand såsom expert; såsom *arbetsgivarombud* direktören I. O. Larsson med ombudsmannen hos järnbruksförbundet, e. o. hovrättsnotarien K. Wistrand såsom expert och såsom *arbetarombud* landsorganisationens ordförande A. J. Thorberg med kassören hos Sveriges allmänna sjukkassee förbund J. E. Berglund och redaktören S. Backlund såsom experter.

²⁾ En redogörelse för de olika frågornas behandling av arbetskonferensen återfinnes i nr 9 av Sociala meddelanden för år 1927.

Innan jag ingår på behandling av nämnda beslut, vill jag erinra, att internationella arbetsbyrån före konferensens sammanträde utsände ett frågecirkulär till de olika regeringarna rörande den på konferensens dagordning såsom första punkt upptagna frågan om sjukförsäkringen för att med ledning av inkomna svar kunna utarbeta förberedande förslag att läggas till grund för konferensförhandlingarna.

Omförmälda cirkulär besvarades av svenska regeringen i skrivelse den 27 december 1926. Häri erinrades till en början, att i Sverige sedan länge funnes ett system av frivillig, av staten understödd sjukförsäkring, som nått en ganska betydande omfattning. Yrkanden på övergång till obligatorisk sjukförsäkring hade emellertid framställts och även givit anledning till utredningar och förslag, men av olika skäl och särskilt med hänsyn till de ekonomiska konsekvenserna hade någon sådan omläggning icke kommit till stånd. Sedan någon tid påginge arbete med sjukförsäkringens reformering i vissa avseenden, dock icke i syfte att införa obligatorisk försäkring, och vore det till följd härav omöjligt att med någon säkerhet bedöma, huru denna gren av socialförsäkringen kunde komma att bliva utformad. Med hänsyn därtill hade man — då det givetvis måste anses angeläget att icke medverka till förslag, som Sverige sedermera icke kunde godtaga — funnit sig föranlåten att vid besvarandet av åtskilliga av de i frågecirkuläret upptagna frågorna begränsa sig till angivande av vissa allmänna riktlinjer.

Den första frågan i cirkuläret gällde, huruvida ett eventuellt konventionsförslag angående sjukförsäkring borde för varje medlemsstat medföra förpliktelse att inrätta obligatorisk försäkring för löntagare, varjämte, för det fall att införandet av principen om obligatorisk försäkring icke syntes önskvärd, det frågades, vilken förpliktelse föresloges för medlemsstaterna till förverkligande av ett allmänt och verksamt skydd för löntagare mot skada till följd av sjukdom. I sitt svar härå anförde regeringen, att obligatorisk sjukförsäkring för närvarande vore genomförd i de flesta kulturstater och att det syntes ovedersägligt, att denna form för sjukförsäkring i allmänhet innebure stora fördelar i jämförelse med den frivilliga försäkringen, synnerligast i fråga om försäkringens effektivitet. Emellertid hade det visat sig — särskilt i ett av de skandinaviska länderna — att man genom frivillig försäkring kunde ernå tillfredsställande resultat, vartill komme, att den obligatoriska försäkringen medförde mycket stora kostnader för det allmänna och att på grund därav svårigheter kunde möta att för närvarande genomföra denna försäkringsform i länder, där densamma icke redan införts. Med hänsyn därtill ville det synas regeringen, att den ifrågasatta konventionen borde begränsas till att förplikta staterna att på ett tillfredsställande sätt anordna sjukförsäkring, vare sig obligatorisk eller frivillig, som i regel åt varje löntagare beredde delaktighet, respektive erbjöde tillfälle att vinna försäkring, i en av det allmänna understödd sjukförsäkring,

vilken vid sjukdomsfall lämnade tillgång till läkarvård och penningunderstöd.

De av svenska regeringen sålunda anförda synpunkterna vunno icke beaktande vid utformningen av konferensens beslut. I båda de antagna konventionsförslagen föreskrives anordnande av obligatorisk sjukförsäkring för vissa grupper av anställda. Jämväl rekommendationen, vilken ansluter sig till konventionsförslagen, förutsätter tillvaron av obligatorisk försäkring. Med hänsyn härtill förklarade de svenska regeringsombuden vid förslagets slutbehandling, att de icke kunde rösta för en konvention, som föreskreve obligatorisk sjukförsäkring, och på den grund komme att avhålla sig från att rösta.

*Delegationen
för det inter-
nationella
socialpolitiska
samarbetet.*

Över konferensens beslut har yttrande infordrats från *delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet*, som i yttrande den 3 december 1927 påpekat, att en anslutning till konventionsförslagen skulle medföra förpliktelse att införa obligatorisk sjukförsäkring. En dylik vida verkande och djupt ingripande åtgärd kunde emellertid enligt delegationens förmenande icke vidtagas utan omsorgsfulla och tidskrävande förberedelser, men de föreliggande konferensbesluten borde enligt Versaillesfördraget såvitt möjligt underställas 1928 års riksdag. Med hänsyn därtill hade delegationen, utan att därmed på något sätt taga ståndpunkt till frågan om frivillig eller obligatorisk sjukförsäkring, icke ansett sig kunna föreslå annan åtgärd beträffande konventionsförslagen än att de måtte föreläggas riksdagen under framhållande, att vårt land för närvarande icke kunde biträda dem.

Beträffande rekommendationen har delegationen i sitt yttrande föreslagit, att då densamma anslöte sig till konventionsförslagen och sålunda väsentligen hänförde sig till den obligatoriska sjukförsäkringen, rekommendationen måtte föreläggas riksdagen under anförande, att den för närvarande icke syntes böra föranleda några åtgärder.

*Departements-
chefen.*

Av det anförda framgår, att omförmälda båda konventioner föreskriva inrättande av obligatorisk sjukförsäkring för vissa grupper av anställda. Den i Sverige förekommande sociala sjukförsäkringen bygger däremot på principen om frivillig anslutning. Frågan om sjukförsäkringens anordnande i vårt land kan emellertid ännu icke anses vara slutgiltigt löst. De förslag till omorganisation av sjukkasseväsendet, som under åren 1926 och 1927 framlagts för riksdagen, hava icke bifallits. Huruvida det fortsatta reformarbetet bör inriktas på en omgestaltning av den bestående frivilliga försäkringen eller på anordnande av en obligatorisk försäkring kan för närvarande icke avgöras. Tydligt är emellertid, att en övergång till ett system med obligatorisk försäkring icke kan ske utan en grundlig utredning och omfattande förberedelser. Vid sådant förhållande torde ett biträdande för Sveriges del av ifrågavarande konventioner icke för närvarande kunna äga rum.

Vad angår rekommendationen synes densamma, då den ansluter sig till nämnda båda konventionsförslag, för närvarande icke böra föranleda någon åtgärd.

Under åberopande av vad jag sålunda anfört får jag hemställa,

att Kungl. Maj:t måtte till riksdagen avlåta proposition med anhållan om riksdagens yttrande angående omförmälda, av den internationella arbetsorganisationens konferens vid dess tionde sammanträde i Genève år 1927 antagna konventionsförslag och rekommendation.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen lämnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten bifall samt förordnar, att proposition i ämnet av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Åke Karlholm.

Bilaga.

Konferensens beslut.**A. Översättning.****Förslag till konvention angående sjukförsäkring för arbetare inom industri och handel samt tjänstefolk.**

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 25 maj 1927 till sitt tionde sammanträde

samt beslutit antaga vissa förslag angående sjukförsäkring för arbetare inom industri och handel samt tjänstefolk, vilken fråga innefattas i första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager denna, den femtonde dagen i juni år ettusen niohundra och tjugusju efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att upprätta obligatorisk sjukförsäkring, erbjudande villkor minst likvärdiga med dem som angivas i denna konvention.

§ 2.

Den obligatoriska sjukförsäkringen skall äga tillämpning å arbetare, tjänstemän och lärlingar i industriella företag och handelsföretag ävensom å hemarbetare och tjänstefolk.

Dock äger medlem att i sin nationella lagstiftning stadga undantag, som kunna finnas nödiga beträffande:

a) kortvariga anställningar, som icke uppnå den tidslängd, vilken må vara fastställd i den nationella lagstiftningen, oregelbundna anställningar, som icke stå i samband med arbetsgivarens yrke eller företag, samt tillfälliga anställningar och bisysslor;

b) arbetare, vilkas lön eller inkomst överskrider ett i den nationella lagstiftningen fastställt belopp;

c) arbetare, som ej uppbära kontant avlöning;

d) hemarbetare, vilkas arbetsförhållanden icke äro likartade med vanliga lönarbetares;

e) arbetare, som icke uppnått eller som överskridit viss åldersgräns, som må fastställas i den nationella lagstiftningen;

f) medlemmar av arbetsgivarens familj.

Från obligatorisk sjukförsäkring må vidare undantagas personer, vilka på grund av lag eller förordning eller särskild anordning äro vid sjukdomsfall berättigade till förmåner, som på det hela taget äro likvärdiga med de i denna konvention stadgade.

Denna konvention skall icke äga tillämpning å sjömän eller å fiskare, som bedriva fiske till havs; rörande sjukförsäkring för dem må bestämmelser meddelas genom beslut vid ett senare konferenssammanträde.

§ 3.

Försäkrad, som till följd av abnormt fysiskt eller psykiskt tillstånd är oförmögen till arbete, skall vara berättigad till kontant ersättning under minst de tjugusex första veckorna av arbetsoförmågan, räknat från och med den första dagen, för vilken ersättning skall utgå.

Utbetalning av ersättning må göras beroende av att den försäkrade vid sjukdomens inträffande viss tid varit ansluten till försäkringen ävensom av utgången av viss karenstid, högst tre dagar.

Ersättning må innehållas:

a) då den försäkrade för samma sjukdomsfall på annan väg erhåller ersättning, till vilken han jämlikt lag är berättigad; försäkringens sjukersättning skall innehållas helt eller delvis, allteftersom den andra ersättningen är likvärdig med eller mindre än den enligt förevarande paragraf utgående;

b) så länge den försäkrade icke på grund av sin arbetsförmåga lider minskning i sin normala arbetsinkomst eller ock underhålles på bekostnad av försäkringsanstalten eller av allmänna medel; dock må ersättningen endast delvis innehållas, när den försäkrade, som på detta sätt underhålles, har familj att försörja;

c) så länge den försäkrade under sjukdomen utan giltiga skäl vägrar följa läkarens föreskrifter eller gällande regler för de försäkrades förhållande under sjukdom eller ock utan tillstånd och avsiktligt undandraget sig försäkringsanstaltens tillsyn.

Ersättning må nedsättas eller förvägras vid sjukdomsfall, som uppkommit genom den försäkrades avsiktliga åtgörande.

§ 4.

Den försäkrade skall äga att från sjukdomens början och minst intill utgången av den för erhållande av ersättning fastställda tiden kostnadsfritt erhålla vård av vederbörligen kvalificerad läkare samt medicin och övriga hjälpmedel av tillfredsställande beskaffenhet och i tillräcklig myckenhet.

Dock kan av den försäkrade krävas deltagande i kostnaden för berörda läkarhjälp på sätt i den nationella lagstiftningen föreskrives.

Läkarhjälpen må innehållas så länge den försäkrade utan giltigt skäl vägrar följa läkarens föreskrifter eller gällande regler för de försäkrades förhållande under sjukdom eller underlåter att begagna sig av den hjälp, som erbjudes honom av försäkringsanstalten.

§ 5.

Den nationella lagstiftningen må medgiva eller föreskriva tillhandahållande av läkarhjälp åt medlemmar av den försäkrades familj, vilka tillhöra hans hushåll och bero av honom; den skall i sådant fall angiva de villkor, på vilka dylik hjälp må lämnas.

§ 6.

Sjukförsäkringen bör handhas av självstyrda anstalter, som stå under administrativ och finansiell kontroll av offentlig myndighet samt icke drivas

i vinstsyfte. Anstalter, som upprättas på enskilt initiativ, skola i varje särskilt fall godkännas av offentlig myndighet.

De försäkrade böra deltaga i förvaltningen av de självstyrda försäkringsanstalterna på de villkor, som föreskrivas i den nationella lagstiftningen.

Handhavandet av sjukförsäkringen må dock övertagas direkt av staten, därest och så länge handhavandet genom självstyrda anstalter möter svårigheter eller är omöjligt eller olämpligt på grund av nationella förhållanden och särskilt på grund av arbetsgivar- och arbetarorganisationernas otillräckliga utveckling.

§ 7.

De försäkrade och deras arbetsgivare böra deltaga i kostnaderna för sjukförsäkringen.

Det tillkommer den nationella lagstiftningen att bestämma om bidrag från offentlig myndighet.

§ 8.

Denna konvention berör i intet hänseende de förpliktelser, som härröra från den av internationella arbetskonferensen vid dess första sammanträde antagna konventionen angående kvinnors användande till arbete före och efter barnsörd.

§ 9.

Besvärsrätt skall tillkomma den försäkrade i händelse tvist uppstår rörande hans rätt till försäkringsförmåner.

§ 10.

Stater, som omfatta vidsträckta och mycket glest befolkade områden, skola äga frihet att icke tillämpa konventionen inom sådana delar av sitt territorium, där på grund av befolkningens ringa täthet och vida spridning samt kommunikationsmedlens otillräcklighet en organisation av sjukförsäkringen i enlighet med denna konvention är omöjlig.

Stater, som önska återropa undantagsbestämmelsen i denna paragraf, skola meddela denna sin avsikt, då de delgiva nationernas förbunds generalsekretärer sin officiella ratifikation av konventionen. De skola underrätta internationella arbetsbyrån, beträffande vilka delar av territoriet de tillämpa undantagsbestämmelsen, och ange skälen härför.

Inom Europa skall den i förevarande paragraf givna undantagsbestämmelsen kunna återopas endast av Finland.

§ 11.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekretärer och av honom inregistreras.

§ 12.

Denna konvention träder i kraft nittio dagar från den dag, då ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrats av generalsekretären.

Den är bindande allenast för de medlemmar, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem nittio dagar från den dag, då dess ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 13.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 14.

Under förbehåll med hänsyn till bestämmelserna i § 12 förbinder sig varje medlem, som ratificerar denna konvention att tillämpa bestämmelserna i §§ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 och 10 senast den 1 januari 1929 samt att vidtaga erforderliga åtgärder för att göra dem effektiva.

§ 15.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att, i enlighet med bestämmelserna i § 421 av fördraget i Versailles och motsvarande paragrafer av de övriga fredsfördragen, tillämpa denna konvention på sina kolonier, besittningar och protektorat.

§ 16.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år, efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 17.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 18.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

Förslag till konvention angående sjukförsäkring för jordbruksarbetare.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 25 maj 1927 till sitt tionde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående sjukförsäkring för jordbruksarbetare, vilken fråga innefattas i första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention, antager denna, den femtonde dagen i juni år ettusen niohundra och tjugusju efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att för jordbruksarbetare upprätta obligatorisk sjukförsäkring, erbjudande villkor minst likvärdiga med dem som angivas i denna konvention.

§ 2.

Den obligatoriska sjukförsäkringen skall äga tillämpning å arbetare, tjänstemän och lärlingar i jordbruksföretag.

Dock äger medlem att i sin nationella lagstiftning stadga undantag, som kunna finnas nödiga beträffande:

a) kortvariga anställningar, som icke uppnå den tidslängd, vilken må vara fastställd i den nationella lagstiftningen, oregelbundna anställningar, som icke stå i samband med arbetsgivarens yrke eller företag, samt tillfälliga anställningar och bisysslor;

b) arbetare, vilkas lön eller inkomst överskrider ett i den nationella lagstiftningen fastställt belopp;

c) arbetare, som ej uppbära kontant avlöning;

d) hemarbetare, vilkas arbetsförhållanden icke äro likartade med vanliga lönarbetares;

e) arbetare, som icke uppnått eller som överskridit viss åldersgräns, som må fastställas i den nationella lagstiftningen;

f) medlemmar av arbetsgivarens familj;

Från obligatorisk sjukförsäkring må vidare undantagas personer, vilka på grund av lag eller förordning eller särskild anordning äro vid sjukdomsfall berättigade till förmåner, som på det hela taget äro likvärdiga med de i denna konvention stadgade.

§ 3.

Försäkrad, som till följd av abnormt fysiskt eller psykiskt tillstånd är oförmögen till arbete, skall vara berättigad till kontant ersättning under minst de tjugusex första veckorna av arbetsoförmågan, räknat från och med den första dagen, för vilken ersättning skall utgå.

Utbetalning av ersättning må göras beroende av att den försäkrade vid sjukdomens inträffande viss tid varit ansluten till försäkringen ävensom av utgången av viss karenstid, högst tre dagar.

Ersättning må innehållas:

a) då den försäkrade för samma sjukdomsfall på annan väg erhåller ersättning, till vilken han jämlikt lag är berättigad; försäkringens sjukersättning skall innehållas helt eller delvis, allteftersom den andra ersättningen är likvärdig med eller mindre än den enligt förevarande paragraf utgående;

b) så länge den försäkrade icke på grund av sin arbetsförmåga lider minskning i sin normala arbetsinkomst eller ock underhålls på bekostnad av försäkringsanstalten eller av allmänna medel; dock må ersättningen endast delvis innehållas, när den försäkrade, som på detta sätt underhålls, har familj att försörja;

c) så länge den försäkrade under sjukdomen utan giltiga skäl vägrar följa läkarens föreskrifter eller gällande regler för de försäkrades förhållande under sjukdom eller ock utan tillstånd och avsiktligt undandraget sig försäkringsanstaltens tillsyn.

Ersättning må nedsättas eller förvägras vid sjukdomsfall, som uppkommit genom den försäkrades avsiktliga åtgörande.

§ 4.

Den försäkrade skall äga att från sjukdomens början och minst intill utgången av den för erhållande av ersättning fastställda tiden kostnadsfritt erhålla vård av vederbörligen kvalificerad läkare samt medicin och övriga hjälpmedel av tillfredsställande beskaffenhet och i tillräcklig myckenhet.

Dock kan av den försäkrade krävas deltagande i kostnaden för berörda läkarhjälp på sätt i den nationella lagstiftningen föreskrives.

Läkarhjälp må innehållas så länge den försäkrade utan giltigt skäl vägrar följa läkarens föreskrifter eller gällande regler för de försäkrades förhållande under sjukdom eller underlåter att begagna sig av den hjälp, som erbjudes honom av försäkringsanstalten.

§ 5.

Den nationella lagstiftningen må medgiva eller föreskriva tillhandahållande av läkarhjälp åt medlemmar av den försäkrades familj, vilka tillhöra hans hushåll och bero av honom; den skall i sådant fall ange de villkor, på vilka dylik hjälp må lämnas.

§ 6.

Sjukförsäkringen bör handhas av självstyrda anstalter, som stå under administrativ och finansiell kontroll av offentlig myndighet samt icke drivas i vinstsyfte. Anstalter, som upprättats på enskilt initiativ, skola i varje särskilt fall godkännas av offentlig myndighet.

De försäkrade böra deltaga i förvaltningen av de självstyrda försäkringsanstalterna på de villkor, som föreskrivas i den nationella lagstiftningen.

Handhavandet av sjukförsäkringen må dock övertagas direkt av staten, därest och så länge handhavandet genom självstyrda anstalter möter svårigheter eller är omöjligt eller olämpligt på grund av nationella förhållanden och särskilt på grund av arbetsgivar- och arbetarorganisationernas otillräckliga utveckling.

§ 7.

De försäkrade och deras arbetsgivare böra deltaga i kostnaderna för sjukförsäkringen.

Det tillkommer den nationella lagstiftningen att bestämma om bidrag från offentlig myndighet.

§ 8.

Besvärsrätt skall tillkomma den försäkrade i händelse tvist uppstår rörande hans rätt till försäkringsförmåner.

§ 9.

Stater, som omfatta vidsträckta och mycket glest befolkade områden, skola äga frihet att icke tillämpa konventionen inom sådana delar av sitt territorium, där på grund av befolkningens ringa täthet och vida spridning samt kommunikationsmedlens otillräcklighet en organisation av sjukförsäkringen i enlighet med denna konvention är omöjlig.

Stater, som önska åberopa undantagsbestämmelsen i denna paragraf, skola meddela denna sin avsikt, då de delgiva nationernas förbunds generalsekreterare sin officiella ratifikation av konventionen. De skola underätta internationella arbetsbyrån, beträffande vilka delar av territoriet de tillämpa undantagsbestämmelsen, och angiva skälen härför.

Inom Europa skall den i förevarande paragraf givna undantagsbestämmelsen kunna åberopas endast av Finland.

§ 10.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 11.

Denna konvention träder i kraft nittio dagar från den dag, då ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats av generalsekreteraren.

Den är bindande allenast för de medlemmar, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem nittio dagar från den dag, då dess ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 12.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 13.

Under förbehåll med hänsyn till bestämmelserna i § 11 förbinder sig varje medlem, som ratificerar denna konvention, att tillämpa bestämmelserna i §§ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 och 9 senast den 1 januari 1929 samt att vidtaga erforderliga åtgärder för att göra dem effektiva.

§ 14.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att, i enlighet med bestämmelserna i § 421 av fördraget i Versailles och motsvarande paragrafer av de övriga fredsfördragen, tillämpa denna konvention på sina kolonier, besittningar och protektorat.

§ 15.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekretärer för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år, efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 16.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 17.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

Rekommendation angående de allmänna grunderna för sjukförsäkring.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrå sammankallats till Genève och där samlats den 25 maj 1927 till sitt tionde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående grunderna för sjukförsäkring, första punkten på dagordningen för sammanträdet, ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna, den femtonde dagen i juni år ettusen niohundra och tjugusju efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

I betraktande av att upprätthållandet av en sund och kraftig arbetarstam är av väsentlig betydelse icke blott för arbetarna själva utan också för de samhällen, som önska utveckla sin produktionsförmåga;

i betraktande av att en sådan utveckling endast kan ernås genom en ihärdig och systematisk tillämpning av förutseende åtgärder till förekommande eller gottgörande av varje förlust av arbetarnas produktiva krafter,

och i betraktande av att det bästa medlet för vinnande av nämnda syfte är upprättandet av ett socialförsäkringssystem, som giver de därav omfattade personerna vissa tydligt fastställda rättigheter,

har internationella arbetsorganisationens generalkonferens

efter antagande av konventionsförslag angående dels sjukförsäkring för arbetare inom industri och handel samt tjänstefolk dels och sådan försäkring för jordbruksarbetare, vilka förslag fastställa de minimivillkor, som från början måste uppfyllas av varje sjukförsäkringssystem,

samt med hänsyn till att det, för att ställa vunnen erfarenhet till medlemmarnas förfogande vid upprättande eller fullständigande av deras sjukförsäkring, måste anses ändamålsenligt att ange vissa allmänna grundsatser, som i praktiken visat sig mest ägnade att främja en rättvis, effektiv och lämplig organisation av sjukförsäkringen,

beslutit hemställa, att varje medlem av organisationen måtte beakta följande grundsatser och regler:

I. TILLÄMPNINGSMÅL.

1. Sjukförsäkringen bör, utan åtskillnad till ålder eller kön, omfatta varje person, som yrkesmässigt utför arbete på grund av ett arbets- eller lärlingsavtal.

2. Om det emellertid anses lämpligt att fastställa vissa åldersgränser med hänsyn till att arbetare, som icke uppnått eller som överskridit dessa gränser, åtnjuta skydd enligt lag eller på grund av annan anordning, bör berörda begränsning icke från försäkringen utesluta unga personer, vilka ej kunna betraktas såsom i vanliga fall underhållna av sin familj, och ej heller arbetare, som icke uppnått den för erhållande av ålderspension föreskrivna åldern.

Göres undantag för arbetare, vilkas arbetsförtjänst eller inkomst överstiger viss gräns, bör undantaget avse endast arbetare, vilka hava sådan arbetsförtjänst eller inkomst, att de skäligen kunna anses vara i stånd att själva bära följderna av sjukdom.

II. FÖRMÅNER.

A. Kontanta ersättningar.

3. För att försäkrad, som blivit oförmögen till förvärvsarbete genom sjukdom, skall kunna så snart som möjligt återvinna hälsa, bör det kontanta understöd, som utgår i ersättning för mistad lön, vara av tillräcklig storlek.

För detta ändamål bör den lagstadgade ersättningen i allmänhet fastställas i förhållande till den normala lön, som utgör beräkningsgrund vid försäkringen, och utgöra en väsentlig del av denna med hänsyn tagen till honom åliggande försörjningsplikt. Dock kan det vara lämpligt att i länder, där arbetarna hava tillfälle och vana att på annat sätt förskaffa sig fyllnadsersättning, bestämma den lagstadgade ersättningen oberoende av lönen.

4. Lagstadgad ersättning bör beviljas åtminstone för de tjugusex första veckorna av tiden för arbetsoförmågan, räknat från och med den första dagen, för vilken ersättning skall utgå; dock bör den tid, under vilken ersättning utgår, utsträckas till ett år i fall av allvarlig kronisk sjukdom samt för försäkrade, som icke erhålla invaliditetsersättning vid utgången av tiden för rätt till sjukersättning.

5. Försäkringsanstalt, som kan visa, att den har en god finansiell ställning, bör bemyndigas:

a) att inom vissa gränser öka den lagstadgade ersättningen, antingen för alla försäkrade eller för vissa grupper av dem och särskilt för familjeförsörjare;

b) att förlänga den i lag stadgade tid, för vilken ersättning skall utgå.

6. I länder, där begravningskostnader icke enligt praxis eller lag täckas av annan försäkring, böra sjukförsäkringsanstalterna vid försäkrads fränfalle utbetala ersättning för begravningskostnaderna; de böra även äga att bevilja ersättning för kostnaderna för begravning av den försäkrades familjemedlemmar.

B. *Ersättningar in natura.*

7. Behandling av vederbörligen kvalificerad läkare samt medicin och övriga hjälpmedel av tillfredsställande beskaffenhet och i tillräcklig myckenhet böra beviljas den försäkrade från början av hans sjukdom och så länge hans hälsotillstånd fordrar det; den försäkrade bör vara berättigad åtnjuta dessa förmåner kostnadsfritt från början av sin sjukdom och åtminstone till utgången av den för tilldelande av sjukersättning fastställda tiden.

8. Förutom behandling av vederbörligen kvalificerad läkare samt medicin och övriga hjälpmedel av tillfredsställande beskaffenhet och i tillräcklig myckenhet bör den försäkrade, då lokala och finansiella förhållanden medgiva, beredas tillgång till specialistvård ävensom tandvård samt hava rätt till vård å sjukvårdsanstalt, då hans familjeförhållanden göra det nödvändigt eller hans tillstånd kräver behandling, som endast kan erhållas å sådan anstalt.

9. Under den tid försäkrad är intagen å sjukvårdsanstalt bör försäkringsanstalten till dem, som äro beroende av honom, utbetala hela eller en del av den sjukersättning, som skulle hava utgått till honom, därest han icke varit intagen å anstalten.

10. För att trygga goda hälsovårdsförhållanden för den försäkrade och hans familj bör åt dem av hans familjemedlemmar, som tillhöra den försäkrades hushåll och bero av honom, beredas förmånen av läkarhjälp, så ofta detta praktiskt låter sig göra.

11. Försäkringsanstalterna böra äga att på skäligen villkor begagna sig av sådana läkares tjänster, av vilka de äro i behov.

I stadssamhällen och inom vissa territoriella gränser bör den försäkrade hava rätt att välja läkare bland dem som stå till försäkringsanstaltens förfogande, därest icke detta skulle förorsaka anstalten avsevärd extra kostnad.

C. *Förebyggande åtgärder mot sjukdom.*

12. Då de flesta sjukdomar kunna förebyggas, är en vaksam förebyggande verksamhet ägnad att förekomma nedsättning i arbetsförmåga, att för andra ändamål göra tillgängliga medel, som utgivas för sjukdomar, vilka kunnat undvikas, samt att främja samhällets materiella, intellektuella och moraliska välbefinnande.

Sjukförsäkringen bör medverka till att bland arbetarna inskräpa vana att iakttaga hälsovårdslärans regler. Den bör lämna förebyggande vård och bereda sådan åt största möjliga antal personer, så snart sjukdomssymptom börja framträda. Den bör vara i stånd att enligt en enhetlig plan, samordnande

alla därpå inriktade krafter, inträda i kampen mot folksjukdomar och verka för folkhälsans höjande.

III. FÖRSÄKRINGENS ORGANISATION.

13. Försäkringsanstalterna böra, under kontroll av offentlig myndighet, förvaltas i enlighet med självstyrelsens grundsatser och uteslutande i de försäkrades intresse. De försäkrade, som äro de mest direkt intresserade i försäkringens verksamhet, böra genom valda representanter hava en betydande del i förvaltningen.

14. En god organisation av läkarhjälpen och isynnerhet en rationell anskaffning och användning av sjukvårdsutrustning, svarande mot den medicinska vetenskapens och teknikens utveckling, kan lättast ernås — utom under vissa särskilda förhållanden — genom verksamhetens sammanförande distriktsvis.

IV. TILLGÅNGAR.

15. Försäkringens tillgångar böra åvägabringas genom avgifter från de försäkrade och deras arbetsgivare. Dessa gemensamt åstadkomna medel kunna lämpligen utökas med bidrag av det allmänna, särskilt för folkhälsans förbättrande.

För att trygga försäkringens bestånd böra uppläggas reservfonder, lämpade efter varje försäkringssystem's särskilda förhållanden.

V. TVISTERS AVGÖRANDE.

16. Till vinnande av ett snabbt och billigt avgörande böra tvister mellan försäkrade och försäkringsanstalt i fråga om ersättningar hänskjutas till särskilda domstolar, vilka bland sina medlemmar böra räkna domare eller bitsittare, som äro särskilt förtrogna med försäkringens syfte och de försäkrades behov.

VI. UNDANTAG FÖR GLEST BEFOLKADE OMRÅDEN.

17. Stater, som på grund av befolkningens ringa täthet eller kommunikationsmedlens otillräcklighet icke kunna anordna sjukförsäkring inom vissa delar av sitt territorium, böra:

a) inom dessa delar av territoriet upprätta en mot de lokala förhållandena svarande hälsovårdstjänst;

b) periodvis undersöka, huruvida förutsättningarna för införande av obligatorisk sjukförsäkring i dessa delar av territoriet inträtt.

VII. SJÖMÄN OCH FISKARE.

18. Denna rekommendation har icke avseende å sjömän eller å fiskare, som idka havsfiske.

B. Originaltexterna.**Projet de convention concernant l'assurance-maladie des travailleurs de l'industrie et du commerce et des gens de maison.**

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 25 mai 1927, en sa dixième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à l'assurance-maladie des travailleurs de l'industrie et du commerce et des gens de maison, question comprise dans le premier point de l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'un projet de convention internationale,

adopte, ce quinzième jour de juin mil neuf cent vingt-sept, le Projet de Convention ci-après à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Article 1.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente Convention s'engage à instituer l'assurance-maladie obligatoire, dans des conditions au moins équivalentes à celles prévues par la présente Convention.

Article 2.

L'assurance-maladie obligatoire s'applique aux ouvriers, employés et apprentis des entreprises industrielles et des entreprises commerciales, aux travailleurs à domicile et aux gens de maison.

Draft convention concerning sickness insurance for workers in industry and commerce and domestic servants.

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Tenth Session on 25 May 1927, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to sickness insurance for workers in industry and commerce and domestic servants, which is included in the first item of the Agenda of the Session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a draft international convention, adopts, this fifteenth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty-seven, the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Article 1.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention undertakes to set up a system of compulsory sickness insurance which shall be based on provisions at least equivalent to those contained in this Convention.

Article 2.

The compulsory sickness insurance system shall apply to manual and non-manual workers, including apprentices, employed by industrial undertakings and commercial undertakings, out-workers and domestic servants.

Toutefois, il appartient à chaque Membre de prévoir dans sa législation nationale telles exceptions qu'il estime nécessaires en ce qui concerne:

a) les emplois temporaires dont la durée n'atteint pas une limite que pourra fixer la législation nationale, les emplois irréguliers étrangers à la profession ou à l'entreprise de l'employeur, les emplois occasionnels et les emplois accessoires;

b) les travailleurs dont le salaire ou le revenu dépasse une limite qui peut être fixée par la législation nationale;

c) les travailleurs qui ne reçoivent pas de rémunération en espèces;

d) les travailleurs à domicile dont les conditions de travail ne peuvent être assimilées à celles des salariés;

e) les travailleurs qui n'ont pas atteint ou qui ont dépassé des limites d'âge que peut fixer la législation nationale;

f) les membres de la famille de l'employeur.

En outre, peuvent être exemptées de l'obligation d'assurance contre la maladie, les personnes qui ont droit, en cas de maladie, en vertu de lois ou de règlements ou d'un statut spécial, à des avantages au moins équivalents, dans l'ensemble, à ceux prévus dans la présente Convention.

La présente Convention ne vise pas les marins et les marins pêcheurs dont l'assurance contre la maladie pourra faire l'objet d'une décision d'une session ultérieure de la Conférence.

Article 3.

L'assuré incapable de travailler par suite de l'état anormal de sa santé physique ou mentale a droit à une indemnité en espèces au moins pendant les vingt-six premières semaines d'incapacité à compter du premier jour indemnisé.

L'attribution de l'indemnité peut être subordonnée à l'accomplissement par l'assuré d'un stage et à l'expira-

It shall, nevertheless, be open to any Member to make such exceptions in its national laws or regulations as it deems necessary in respect of:

(a) Temporary employment which lasts for less than a period to be determined by national laws or regulations, casual employment not for the purpose of the employer's trade or business, occasional employment and subsidiary employment;

(b) Workers whose wages or income exceed an amount to be determined by national laws or regulations;

(c) Workers who are not paid a money wage;

(d) Out-workers whose conditions of work are not of a like nature to those of ordinary wage-earners;

(e) Workers below or above age-limits to be determined by national laws or regulations;

(f) Members of the employers' family.

It shall further be open to exempt from the compulsory sickness insurance system persons who in case of sickness are entitled by virtue of any laws or regulations, or of a special scheme, to advantages at least equivalent on the whole to those provided for in this Convention.

This Convention shall not apply to seamen and sea fishermen for whose insurance against sickness provision may be made by a decision of a later Session of the Conference.

Article 3.

An insured person who is rendered incapable of work by reason of the abnormal state of his bodily or mental health shall be entitled to a cash benefit for at least the first twenty-six weeks of incapacity from and including the first day for which benefit is payable.

The payment of this benefit may be made conditional on the insured person having first complied with a

tion d'un délai d'attente de trois jours au plus.

L'indemnité peut être suspendue:

a) lorsque l'assuré reçoit déjà, par ailleurs, en vertu de la loi, et pour la même maladie, une autre allocation; la suspension sera totale ou partielle selon que cette dernière allocation sera équivalente ou inférieure à l'indemnité prévue par le présent article;

b) aussi longtemps que l'assuré ne subit pas, du fait de son incapacité, de perte de revenu normal de travail ou qu'il est entretenu aux frais de l'assurance ou de fonds publics; toutefois, la suspension de l'indemnité ne sera que partielle lorsque l'assuré ainsi entretenu personnellement a des charges de famille;

c) aussi longtemps que l'assuré refuse d'observer, sans motif valable, les prescriptions médicales et les instructions relatives à la conduite des malades ou se soustrait sans autorisation et volontairement au contrôle de l'institution d'assurance.

L'indemnité peut être réduite ou supprimée en cas de maladie résultant d'une faute intentionnelle de l'assuré.

Article 4.

L'assuré a droit gratuitement, à partir du début de la maladie et au moins jusqu'à l'expiration de la période prévue pour l'attribution de l'indemnité de maladie, au traitement par un médecin dûment qualifié, ainsi qu'à la fourniture de médicaments et de moyens thérapeutiques de qualité et quantité suffisantes.

Toutefois, une participation aux frais de l'assistance peut être demandée à l'assuré dans les conditions fixées par la législation nationale.

L'assistance médicale peut être suspendue aussi longtemps que l'as-

qualifying period and, on the expiry of the same, with a waiting period of not more than three days.

Cash benefit may be withheld in the following cases:

(a) Where in respect of the same illness the insured person receives compensation from another source to which he is entitled by law; benefit shall only be wholly or partially withheld in so far as such compensation is equal to or less than the amount of the benefit provided by the present Article;

(b) As long as the insured person does not by the fact of his incapacity suffer any loss of the normal product of his labour, or is maintained at the expense of the insurance funds or from public funds; nevertheless, cash benefits shall only partially be withheld when the insured person, although thus personally maintained, has family responsibilities;

(c) As long as the insured person while ill refuses, without valid reason, to comply with the doctor's orders, or the instructions relating to the conduct of insured persons while ill, or voluntarily and without authorisation removes himself from the supervision of the insurance institutions.

Cash benefit may be reduced or refused in the case of sickness caused by the insured person's wilful misconduct.

Article 4.

The insured person shall be entitled free of charge, as from the commencement of his illness and at least until the period prescribed for the grant of sickness benefit expires, to medical treatment by a fully qualified medical man and to the supply of proper and sufficient medicines and appliances.

Nevertheless, the insured person may be required to pay such part of the cost of medical benefit as may be prescribed by national laws or regulations.

Medical benefit may be withheld as long as the insured person refuses,

suré refuse, sans motif valable, de se conformer aux prescriptions médicales et aux instructions relatives à la conduite des malades, ou néglige d'utiliser l'assistance mise à sa disposition par l'institution d'assurance.

Article 5.

La législation nationale peut autoriser ou prescrire l'attribution de l'assistance médicale aux membres de la famille de l'assuré vivant dans son ménage et à sa charge; elle détermine les conditions dans lesquelles cette assistance peut être accordée.

Article 6.

L'assurance-maladie doit être gérée par des institutions autonomes placées sous le contrôle administratif et financier des pouvoirs publics et ne poursuivant aucun but lucratif. Les institutions issues de l'initiative privée doivent faire l'objet d'une reconnaissance spéciale des pouvoirs public.

Les assurés doivent être appelés à participer à la gestion des institutions autonomes d'assurance dans des conditions déterminées par la législation nationale.

Toutefois, la gestion de l'assurance-maladie peut être assumée directement par l'Etat lorsque et aussi longtemps que la gestion par des institutions autonomes est rendue difficile ou impossible ou inappropriée en raison des conditions nationales et notamment de l'insuffisance de développement des organisations professionnelles d'employeurs et de travailleurs.

Article 7.

Les assurés et leurs employeurs doivent participer à la constitution des ressources de l'assurance-maladie.

Il appartient à la législation nationale de statuer sur la contribution financière des pouvoirs publics.

without valid reason, to comply with the doctor's orders or the instructions relating to the conduct of insured persons while ill, or neglects to make use of the facilities placed at his disposal by the insurance institution.

Article 5.

National laws or regulations may authorise or prescribe the grant of medical benefit to members of an insured person's family living in his household and dependent upon him, and shall determine the conditions under which such benefit shall be administered.

Article 6.

Sickness insurance shall be administered by self-governing institutions, which shall be under the administrative and financial supervision of the competent public authority and shall not be carried on with a view of profit. Institutions founded by private initiative must be specially approved by the competent public authority.

The insured persons shall participate in the management of the self-governing insurance institutions on such conditions as may be prescribed by national laws or regulations.

The administration of sickness insurance may, nevertheless, be undertaken directly by the State where and as long as its administration is rendered difficult or impossible or inappropriate by reason of national conditions, and particularly by the insufficient development of the employers' and workers' organisations.

Article 7.

The insured persons and their employers shall share in providing the financial resources of the sickness insurance system.

It is open to national laws or regulations to decide as to a financial contribution by the competent public authority.

Article 8.

La présente Convention ne porte aucune atteinte aux obligations qui résultent de la Convention concernant l'emploi des femmes avant et après l'accouchement adoptée par la Conférence internationale du Travail à sa première session.

Article 9.

Un droit de recours doit être reconnu à l'assuré en cas de contestation au sujet de son droit aux prestations.

Article 10.

Les Etats qui comprennent de vastes territoires très peu peuplés peuvent ne pas appliquer les dispositions de la présente Convention dans les parties de leur territoire où, par suite de la faible densité et de la dispersion de la population et de l'insuffisance des moyens de communication, l'organisation de l'assurance-maladie, conformément à la présente Convention, est impossible.

Les Etats qui désirent se prévaloir de la dérogation autorisée par le présent article devront notifier leur intention en communiquant leur ratification formelle de la Convention au Secrétaire général de la Société des Nations. Ils devront faire connaître au Bureau international du Travail les parties de leur territoire pour lesquelles ils appliquent la dérogation, en indiquant les motifs de leur décision.

En Europe, la dérogation prévue par le présent article ne pourra être invoquée que par la Finlande.

Article 11.

Les ratifications officielles de la présente Convention dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres Traités de Paix seront communiquées au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

Article 8.

This Convention does not in any respect affect the obligations arising out of the Convention concerning the employment of women before and after childbirth, adopted by the International Labour Conference at its First Session.

Article 9.

A right of appeal shall be granted to the insured person in case of dispute concerning his right to benefit.

Article 10.

It shall be open to States which comprise large and very thinly populated areas not to apply the Convention in districts where, by reason of the small density and wide dispersion of the population and the inadequacy of the means of communication, the organisation of sickness insurance, in accordance with this Convention, is impossible.

The States which intend to avail themselves of the exception provided by this Article shall give notice of their intention when communicating their formal ratification to the Secretary-General of the League of Nations. They shall inform the International Labour Office as to what districts they apply the exception and indicate their reasons therefor.

In Europe it shall be open only to Finland to avail itself of the exception contained in this Article.

Article 11.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 12.

La présente Convention entrera en vigueur quatre-vingt-dix jours après que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées par le Secrétaire général.

Elle ne liera que les Membres dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Par la suite, cette Convention entrera en vigueur pour chaque Membre quatre-vingt-dix jours après la date où sa ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Article 13.

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général de la Société des Nations notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

Article 14.

Sous réserve des dispositions de l'article 12, tout Membre qui ratifie la présente Convention s'engage à appliquer les dispositions des articles 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 et 10 au plus tard le 1er janvier 1929, et à prendre telles mesures qui seront nécessaires pour rendre effectives ces dispositions.

Article 15.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente Convention s'engage à l'appliquer à ses colonies, possessions ou protectorats, conformément aux dispositions de l'article 421 du Traité de Versailles et des articles correspondants des autres Traités de Paix.

Article 12.

This Convention shall come into force ninety days after the date on which the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered by the Secretary-General.

It shall be binding only upon those Members whose ratifications have been registered with the Secretariat.

Thereafter, the Convention shall come into force for any Member ninety days after the date on which its ratification has been registered with the Secretariat.

Article 13.

As soon as the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 14.

Subject to the provisions of Article 12, each Member which ratifies this Convention agrees to bring the provisions of Articles 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 and 10 into operation not later than 1 January 1929, and to take such action as may be necessary to make these provisions effective.

Article 15.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention engages to apply it to its colonies, possessions and protectorates, in accordance with the provisions of Article 421 of the Treaty of Versailles and of the corresponding Articles of the other Treaties of Peace.

Article 16.

Tout Membre ayant ratifié la présente Convention peut la dénoncer, à l'expiration d'une période de dix années après la date de la mise en vigueur initiale de la Convention, par un acte communiqué au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Article 17.

Le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra, au moins une fois tous les dix ans, présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente Convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de la revision ou de la modification de la dite Convention.

Article 18.

Les textes français et anglais de la présente Convention feront foi l'un et l'autre.

Article 16.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Article 17.

At least once in ten years the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall consider the desirability of placing on the Agenda of the Conference the question of its revision or modification.

Article 18.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

Projet de Convention concernant l'assurance-maladie des travailleurs agricoles.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 25 mai 1927, en sa dixième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à l'assurance-maladie des travailleurs agricoles, question comprise dans le premier point de l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'un projet de convention internationale,

Draft Convention concerning sickness insurance for agricultural workers.

The general Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Tenth Session on 25 May 1927, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to the sickness insurance for agricultural workers, which is included in the first item of the Agenda of the Session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a draft international convention,

adopte, ce quinzième jour de juin mil neuf cent vingt-sept, le Projet de Convention ci-après¹ à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Article 1.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente Convention s'engage à instituer l'assurance-maladie obligatoire pour les travailleurs agricoles, dans des conditions au moins équivalentes à celles prévues par la présente Convention.

Article 2.

L'assurance-maladie obligatoire s'applique aux ouvriers, employés et apprentis des entreprises agricoles.

Toutefois, il appartient à chaque Membre de prévoir dans sa législation nationale telles exceptions qu'il estime nécessaires en ce qui concerne:

a) les emplois temporaires dont la durée n'atteint pas une limite que pourra fixer la législation nationale, les emplois irréguliers étrangers à la profession ou à l'entreprise de l'employeur, les emplois occasionnels ou les emplois accessoires;

b) les travailleurs dont le salaire ou le revenu dépasse une limite qui peut être fixée par la législation nationale;

c) les travailleurs qui ne reçoivent pas de rémunération en espèces;

d) les travailleurs à domicile dont les conditions de travail ne peuvent être assimilées à celles des salariés;

e) les travailleurs qui n'ont pas atteint ou qui ont dépassé des limites d'âge que peut fixer la législation nationale;

f) les membres de la famille de l'employeur.

adopts, this fifteenth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty-seven, the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Article 1.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention undertakes to set up a system of compulsory sickness insurance for agricultural workers, which shall be based on provisions at least equivalent to those contained in this Convention.

Article 2.

The compulsory sickness insurance system shall apply to manual and non-manual workers including apprentices, employed by agricultural undertakings.

It shall, nevertheless, be open to any Member to make such exceptions in its national laws or regulations as it deems necessary in respect of:

(a) Temporary employment which lasts for less than a period to be determined by national laws or regulations, casual employment not for the purpose of the employer's trade or business, occasional employment and subsidiary employment;

(b) Workers whose wages or income exceed an amount to be determined by national laws or regulations;

(c) Workers who are not paid a money wage;

(d) Out-workers whose conditions of work are not of a like nature to those of ordinary wage-earners;

(e) Workers below or above age-limits to be determined by national laws or regulations;

f) Members of the employer's family.

En outre, peuvent être exemptées de l'obligation d'assurance contre la maladie les personnes qui ont droit, en cas de maladie, en vertu de lois ou de règlements ou d'un statut spécial, à des avantages au moins équivalents, dans l'ensemble, à ceux prévus dans la présente Convention.

Article 3.

L'assuré incapable de travailler par suite de l'état anormal de sa santé physique ou mentale a droit à une indemnité en espèces au moins pendant les vingt-six premières semaines d'incapacité à compter du premier jour indemnisé.

L'attribution de l'indemnité peut être subordonnée à l'accomplissement par l'assuré d'un stage et à l'expiration d'un délai d'attente de trois jours au plus.

L'indemnité peut être suspendue:

a) lorsque l'assuré reçoit déjà, par ailleurs, en vertu de la loi, et pour la même maladie, une autre allocation; la suspension sera totale ou partielle selon que cette dernière allocation sera équivalente ou inférieure à l'indemnité prévue par le présent article;

b) aussi longtemps que l'assuré ne subit pas, du fait de son incapacité, de perte du revenu normal de travail ou qu'il est entretenu aux frais de l'assurance ou de fonds publics; toutefois, la suspension de l'indemnité ne sera que partielle lorsque l'assuré ainsi entretenu personnellement a des charges de famille;

c) aussi longtemps que l'assuré refuse d'observer, sans motif valable, les prescriptions médicales et les instructions relatives à la conduite des malades ou se soustrait sans autorisation et volontairement au contrôle de l'institution d'assurance.

It shall further be open to exempt from the compulsory sickness insurance system persons who in case of sickness are entitled by virtue of any laws or regulations, or of a special scheme, to advantages at least equivalent on the whole to those provided for in this Convention.

Article 3.

An insured person who is rendered incapable of work by reason of the abnormal state of his bodily or mental health shall be entitled to a cash benefit for at least the first twenty-six weeks of incapacity from and including the first day for which benefit is payable.

The payment of this benefit may be made conditional on the insured person having first complied with a qualifying period and, on the expiry of the same, with a waiting period of not more than three days.

Cash benefit may be withheld in the following cases:

(a) Where in respect of the same illness the insured person receives compensation from another source to which he is entitled by law; benefit shall only be wholly or partially withheld in so far as such compensation is equal to or less than the amount of the benefit provided by the present Article;

(b) As long as the insured person does not by the fact of his incapacity suffer any loss of the normal product of his labour, or is maintained at the expense of the insurance funds or from public funds; nevertheless, cash benefits shall only partially be withheld when the insured person, although thus personally maintained, has family responsibilities.

(c) As long as the insured person while ill refuses, without valid reason, to comply with the doctor's orders, or the instructions relating to the conduct of insured persons while ill, or voluntarily and without authorisation removes himself from the supervision of the insurance institutions.

L'indemnité peut être réduite ou supprimée en cas de maladie résultant d'une faute intentionnelle de l'assuré.

Cash benefit may be reduced or refused in the case of sickness caused by the insured person's wilful misconduct.

Article 4.

L'assuré a droit gratuitement, à partir du début de la maladie et au moins jusqu'à l'expiration de la période prévue pour l'attribution de l'indemnité de maladie, au traitement par un médecin dûment qualifié, ainsi qu'à la fourniture de médicaments et de moyens thérapeutiques de qualité et quantité suffisantes.

Toutefois, une participation aux frais de l'assistance peut être demandée à l'assuré dans les conditions fixées par la législation nationale.

L'assistance médicale peut être suspendue aussi longtemps que l'assuré refuse, sans motif valable, de se conformer aux prescriptions médicales et aux instructions relatives à la conduite des malades, ou néglige d'utiliser l'assistance mise à sa disposition par l'institution d'assurance.

Article 5.

La législation nationale peut autoriser ou prescrire l'attribution de l'assistance médicale aux membres de la famille de l'assuré vivant dans son ménage et à sa charge; elle détermine les conditions dans lesquelles cette assistance peut être accordée.

Article 6.

L'assurance-maladie doit être gérée par des institutions autonomes placées sous le contrôle administratif et financier des pouvoirs publics et ne poursuivant aucun but lucratif. Les institutions issues de l'initiative privée doivent faire l'objet d'une reconnaissance spéciale des pouvoirs publics.

Les assurés doivent être appelés à participer à la gestion des institutions autonomes d'assurance dans des con-

Article 4.

The insured person shall be entitled free of charge, as from the commencement of his illness and at least until the period prescribed for the grant of sickness benefit expires, to medical treatment by a fully qualified medical man and to the supply of proper and sufficient medicines and appliances.

Nevertheless, the insured person may be required to pay such part of the cost of medical benefit as may be prescribed by national laws or regulations.

Medical benefit may be withheld as long as the insured person refuses, without valid reason, to comply with the doctor's orders or the instructions relating to the conduct of insured persons while ill, or neglects to make use of the facilities placed at his disposal by the insurance institution.

Article 5.

National laws or regulations may authorise or prescribe the grant of medical benefit to members of an insured person's family living in his household and dependent upon him, and shall determine the conditions under which such benefit shall be administered.

Article 6.

Sickness insurance shall be administered by self-governing institutions, which shall be under the administrative and financial supervision of the competent public authority and shall not be carried on with a view of profit. Institutions founded by private initiative must be specially approved by the competent public authority.

The insured persons shall participate in the management of the self-governing insurance institutions on such con-

ditions déterminées par la législation nationale.

Toutefois, la gestion de l'assurance-maladie peut être assumée directement par l'Etat lorsque et aussi longtemps que la gestion par des institutions autonomes est rendue difficile ou impossible ou inappropriée en raison des conditions nationales et notamment de l'insuffisance de développement des organisations professionnelles d'employeurs et de travailleurs.

Article 7.

Les assurés et leurs employeurs doivent participer à la constitution des ressources de l'assurance-maladie.

Il appartient à la législation nationale de statuer sur la contribution financière des pouvoirs publics.

Article 8.

Un droit de recours doit être reconnu à l'assuré en cas de contestation au sujet de son droit aux prestations.

Article 9.

Les Etats qui comprennent de vastes territoires très peu peuplés peuvent ne pas appliquer les dispositions de la présente Convention dans les parties de leur territoire où, par suite de la faible densité et de la dispersion de la population et de l'insuffisance des moyens de communication, l'organisation de l'assurance-maladie, conformément à la présente Convention, est impossible.

Les Etats qui désirent se prévaloir de la dérogation autorisée par le présent article devront notifier leur intention en communiquant leur ratification formelle de la Convention au Secrétaire général de la Société des Nations. Ils devront faire connaître au Bureau international du Travail les parties de leur territoire pour lesquelles ils appliquent la dérogation, en indiquant les motifs de leur décision.

ditions as may be prescribed by national laws or regulations.

The administration of sickness insurance may, nevertheless, be undertaken directly by the State where and as long as its administration is rendered difficult or impossible or inappropriate by reason of national conditions, and particularly by the insufficient development of the employers' and workers' organisations.

Article 7.

The insured persons and their employers shall share in providing the financial resources of the sickness insurance system.

It is open to national laws or regulations to decide as to a financial contribution by the competent public authority.

Article 8.

A right of appeal shall be granted to the insured person in case of dispute concerning his right to benefit.

Article 9.

It shall be open to States which comprise large and very thinly populated areas not to apply the Convention in districts where, by reason of the small density and wide dispersion of the population and the inadequacy of the means of communication, the organisation of sickness insurance, in accordance with this Convention, is impossible.

The States which intend to avail themselves of the exception provided by this Article shall give notice of their intention when communicating their formal ratification to the Secretary-General of the League of Nations. They shall inform the International Labour Office as to what districts they apply the exception and indicate their reason therefor.

En Europe, la dérogation prévue par le présent article ne pourra être invoquée que par la Finlande.

In Europe it shall be open only to Finland to avail itself of the exception contained in this Article.

Article 10.

Les ratifications officielles de la présente Convention dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres Traités de Paix seront communiquées au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

Article 10.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 11.

La présente Convention entrera en vigueur quatre-vingt-dix jours après que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées par le Secrétaire général.

Elle ne liera que les Membres dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Par la suite, cette Convention entrera en vigueur pour chaque Membre quatre-vingt-dix jours après la date où sa ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Article 11.

This Convention shall come into force ninety days after the date on which the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered by the Secretary-General.

It shall be binding only upon those Members whose ratifications have been registered with the Secretariat.

Thereafter, the Convention shall come into force for any Member ninety days after the date on which its ratification has been registered with the Secretariat.

Article 12.

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général de la Société des Nations notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

Article 12.

As soon as the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 13.

Sous réserve des dispositions de l'article 11, tout Membre qui ratifie la présente Convention s'engage à appliquer les dispositions des articles 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 et 9 au plus tard le 1er janvier 1929, et à prendre telles mesures qui seront nécessaires pour rendre effectives ces dispositions.

Article 13.

Subject to the provisions of Article 11, each Member which ratifies this Convention agrees to bring the provisions of Articles 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 and 9 into operation not later than 1 January 1929, and to take such action as may be necessary to make these provisions effective.

Article 14.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente Convention s'engage à l'appliquer à ses colonies, possessions ou protectorats, conformément aux dispositions de l'article 421 du Traité de Versailles et des articles correspondants des autres Traités de Paix.

Article 15.

Tout Membre ayant ratifié la présente Convention peut la dénoncer, à l'expiration d'une période de dix années après la date de la mise en vigueur initiale de la Convention, par un acte communiqué au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Article 16.

Le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra, au moins une fois tous les dix ans, présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente Convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de la révision ou de la modification de la dite Convention.

Article 17.

Les textes français et anglais de la présente Convention feront foi l'un et l'autre.

Article 14.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention engages to apply it to its colonies, possessions and protectorates, in accordance with the provisions of Article 421 of the Treaty of Versailles and of the corresponding Articles of the other Treaties of Peace.

Article 15.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Article 16.

At least once in ten years, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall consider the desirability of placing on the Agenda of the Conference the question of its revision or modification.

Article 17.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

**Recommandation concernant
les principes généraux de
l'Assurance-Maladie.**

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 25 mai 1927 en sa dixième session,

**Recommendation concerning
the General Principles of
Sickness Insurance.**

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Tenth Session on 25 May 1927, and

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions concernant les principes de l'assurance-maladie, première question inscrite à l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'une recommandation, adopte, ce quinzième jour de juin mil neuf cent vingt-sept, la Recommandation ci-après à soumettre à l'examen des Membres de l'Organisation internationale du Travail, en vue de lui faire porter effet sous forme de loi nationale ou autrement, conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix :

Considérant que le maintien d'une main-d'œuvre saine et vigoureuse est d'une importance essentielle, non seulement pour les travailleurs eux-mêmes, mais également pour les collectivités désireuses de développer leur capacité de production;

qu'un tel développement ne peut être atteint que par un effort de prévoyance constant et systématique en vue de prévenir et de rétablir toute perte des forces productrices des travailleurs;

que le meilleur moyen de réaliser une telle prévoyance consiste dans l'institution de l'assurance sociale qui donne aux bénéficiaires des droits nettement établis;

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail,

après avoir adopté des projets de convention concernant, d'une part, l'assurance-maladie des travailleurs de l'industrie et du commerce et des gens de maison, et, d'autre part, l'assurance-maladie des travailleurs agricoles, projets qui établissent les conditions minima auxquelles devrait répondre dès son origine tout système d'assurance-maladie;

et estimant qu'afin de permettre aux Membres de profiter de l'expérience acquise en vue d'instituer ou de

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to the principles of sickness insurance, the first item on the Agenda of the Session, and

Having determined that these proposals should take the form of a recommendation,

adopts, this fifteenth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty-seven, the following Recommendation, to be submitted to the Members of the International Labour Organisation for consideration with a view to effect being given to it by national legislation or otherwise, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Whereas the maintenance of a healthy and vigorous labour supply is of capital importance not only for the workers themselves, but also for communities which desire to develop their productive capacity; and

Whereas this development is only attainable by constantly and systematically applying provident measures to obviate or make good any loss of the workers' productive efficiency; and

Whereas the best provident measure for these purposes is to establish a system of social insurance which confers clearly defined rights on the persons to whom it applies;

Therefore the General Conference of the International Labour Organisation,

Having adopted Draft Conventions concerning, of the one part, sickness insurance for workers in industry and commerce and domestic servants, and, of the other part, sickness insurance for agricultural workers, drafts which lay down minimum conditions which must be complied with from the beginning by every system of sickness insurance, and

Considering that, in order to put the experience already gained at the disposal of the Members with a view

compléter les services d'assurance-maladie, il y a intérêt à déterminer quelques principes généraux qui se dégagent de la pratique comme les plus propres à contribuer à un aménagement juste, efficace et rationnel de l'assurance-maladie;

Recommande à chaque Membre de prendre en considération les principes et règles suivants:

I. CHAMP D'APPLICATION.

1. L'assurance-maladie devrait comprendre, sans distinction d'âge et de sexe, toute personne qui exécute des travaux à titre professionnel et en vertu d'un contrat de travail ou d'apprentissage.

2. Si, cependant, il est jugé opportun de fixer des limites d'âge, en raison de la protection légale ou de fait déjà accordée aux travailleurs qui se trouvent en deçà ou au delà de ces limites, ces limitations ne doivent exclure ni les jeunes gens qui ne peuvent normalement être considérés comme à la charge de leur famille, ni les travailleurs qui n'ont pas encore atteint l'âge de la pension de vieillesse;

Si, d'autre part, des exceptions sont prévues en ce qui concerne les travailleurs dont la rémunération ou le revenu dépasse une limite déterminée, elles ne devront viser que les travailleurs dont la rémunération ou le revenu atteint une limite au delà de laquelle les travailleurs peuvent raisonnablement être considérés comme capables de faire face par eux-mêmes au risque de maladie.

II. PRESTATIONS.

A. Prestations en espèces.

3. En vue de hâter le rétablissement de la santé de l'assuré devenu incapable de gain, l'indemnité en espèces destinée à compenser le salaire perdu doit être suffisante.

A cet effet, l'indemnité légale devrait être, en général, fixée en fonction du

to assisting them in the institution or completion of their sickness insurance services, it is desirable to indicate a number of the general principles which practice shows to be the best calculated to promote a just, effective and appropriate organisation of sickness insurance.

Recommends that each Member should take the following principles and rules into consideration:

I. SCOPE OF APPLICATION.

1. Sickness insurance should include within its scope, without discrimination as to age or sex, every person who performs work by way of his occupation and under a contract of service or apprenticeship.

2. If, however, it is considered desirable to fix age-limits by reason of the fact that workers above or below such limits are already protected by law or otherwise, such limits should not apply to young persons who cannot normally be considered as dependent upon their family or to workers who have not reached the old-age pension age; and

if exceptions are made in respect of workers whose earnings or income exceed a specified amount, such exceptions should only apply to workers whose earnings or income are such that they may reasonably be expected to make their own provision for sickness.

II. BENEFITS.

A. Cash Benefits.

3. In order to secure that an insured person who is rendered incapable of work by sickness may recover his health as early as possible, the cash benefit representing compensation for lost wages should be adequate.

For this purpose the statutory scale of benefit should ordinarily be

salaires habituels dont l'assurance tient compte et comporter une fraction substantielle de ce salaire, eu égard aux charges de famille. Cependant, dans les pays où les travailleurs ont la faculté et l'habitude de se procurer par ailleurs un complément d'indemnité, il peut être opportun de fixer l'indemnité légale indépendamment du salaire.

4. L'indemnité légale devrait être accordée au moins pendant les vingt-six premières semaines d'incapacité à compter du premier jour indemnisé; toutefois, la durée de l'indemnité devrait être portée jusqu'à une année en cas de maladies graves et persistantes, ainsi que dans le cas où les assurés ne bénéficient pas de prestations de l'assurance-invalidité à l'expiration du droit à l'indemnité de maladie.

5. L'institution d'assurance qui justifie d'une bonne gestion financière devrait être autorisée:

a) à majorer, dans des limites déterminées, l'indemnité légale, soit pour tous les assurés, soit pour certains groupes d'entre eux, notamment pour les assurés ayant charge de famille;

b) à prolonger la période légale pendant laquelle l'indemnité est due.

6. Dans les pays où les frais de funérailles ne sont pas couverts, habituellement ou en vertu de la loi, par une autre assurance, l'institution d'assurance-maladie devrait allouer, en cas de décès de l'assuré, une indemnité pour frais de funérailles convenables; elle devrait d'ailleurs pouvoir allouer une telle indemnité pour frais de funérailles des membres de la famille de l'assuré.

B. Prestations en nature.

7. Le traitement par un médecin dûment qualifié, ainsi que la fourniture de médicaments et de moyens thérapeutiques de qualité et quantité suffisantes devraient être accordés depuis le début de la maladie et aussi longtemps que l'exige l'état du

fixé en relation avec le salaire normal qui est pris en compte pour les fins de l'assurance obligatoire, et devrait être une proportion substantielle de ce salaire, regard étant fait aux responsabilités familiales; mais dans les pays où les travailleurs ont des facilités adéquates, de lesquelles ils ont l'habitude de tirer avantage pour se procurer eux-mêmes des bénéfices supplémentaires, une échelle uniforme de bénéfices peut être appropriée.

4. Le bénéfice légal devrait être payé pour au moins les vingt-six semaines d'incapacité à compter du premier jour pour lequel le bénéfice est payable; néanmoins, la période pour laquelle le bénéfice est payable devrait être augmentée à une année en cas de maladies graves et chroniques et pour les assurés qui ne recevraient aucun bénéfice d'invalidité à l'expiration de leur droit à la maladie.

5. Une institution d'assurance qui peut démontrer qu'elle est dans une situation financière saine devrait être autorisée:

(a) À augmenter l'échelle légale de bénéfices jusqu'à des montants spécifiés, soit pour tous les assurés, soit pour certains groupes d'entre eux, en particulier pour les assurés ayant charge de famille;

(b) À prolonger la période légale pendant laquelle le bénéfice est payable.

6. Dans les pays où les dépenses de funérailles ne sont pas couvertes, d'habitude ou par la loi, par une autre assurance, les institutions d'assurance-maladie devraient, en cas de décès d'un assuré, payer un bénéfice en ce qui concerne le coût d'un enterrement décent; elles devraient aussi être autorisées à payer un tel bénéfice en ce qui concerne les dépenses de funérailles des membres de la famille de l'assuré.

B. Benefits in Kind.

7. Treatment by a fully qualified doctor and the supply of proper and sufficient medicines and appliances should be granted to an insured person from the beginning of his illness and for so long as the state of his health requires it; the insured person

malade; l'assuré devrait avoir droit gratuitement à ces prestations à partir du début de la maladie et au moins jusqu'à l'expiration de la période prévue pour l'attribution de l'indemnité de maladie.

8. En plus du traitement par un médecin dûment qualifié et de médicaments et moyens thérapeutiques de qualité et quantité suffisantes, l'assuré devrait pouvoir disposer, lorsque les conditions locales et financières le permettent, de services de spécialistes, ainsi que du traitement dentaire, et avoir droit à l'hospitalisation lorsque sa situation de famille le nécessite ou que son état exige un mode de traitement qui ne peut être fourni qu'à l'hôpital.

9. Lorsque l'assuré est hospitalisé, l'institution d'assurance devrait verser aux personnes à sa charge tout ou partie de l'indemnité de maladie qui serait payable à l'intéressé s'il n'était pas hospitalisé.

10. En vue de maintenir l'assuré et sa famille dans de bonnes conditions d'hygiène, les membres de la famille de l'assuré vivants dans son ménage et à sa charge, devraient bénéficier de l'assistance médicale chaque fois que cela est pratiquement possible.

11. L'institution d'assurance devrait pouvoir disposer, dans des conditions équitables, des services des médecins dont elle a besoin.

Dans les agglomérations urbaines et dans des limites territoriales déterminées, l'assuré devrait pouvoir choisir entre les médecins qui sont à la disposition de l'institution d'assurance, à moins qu'une charge supplémentaire notable n'en résulte pour elle.

C. *La prévention des maladies.*

12. La plupart des maladies peuvent être prévenues. Une prévention vigilante permettrait d'éviter une diminution des capacités productrices, de rendre disponibles les ressources

should be entitled to these benefits free of charge from the beginning of his illness and at least until the expiry of the period prescribed for the grant of sickness benefit.

8. In addition to treatment by a fully qualified doctor and the supply of proper and sufficient medicines and appliances, there should be available for the insured person, as and when local and financial conditions admit, facilities for specialist services, as well as dental treatment, and for treatment in hospital, where his family circumstances necessitate it or his illness requires a mode of treatment which can only be given in hospital.

9. While an insured person is maintained in hospital, the insurance institution should pay to his dependants the whole or a part of the sickness benefit which would have been payable to him had he not been so maintained.

10. With a view to ensuring good conditions for the maintenance in health of the insured person and his family, members of the insured person's family living in his home and dependent upon him should be furnished with medical benefit, as and when it may be possible and practicable to do so.

11. Insurance institutions should be empowered to avail themselves, on equitable conditions, of the services of such doctors as they need.

In urban centres, and within specified geographical limits, an insured person should be entitled to choose a doctor from among those at the disposal of the insurance institution, unless this would involve considerable extra expense to the institution.

C. *Sickness Prevention.*

12. As most diseases can be prevented, an alert policy of prevention is calculated to avert loss of productive efficiency, to render available for other purposes the financial resources

qu'absorbent les maladies évitables, et d'accroître le bien-être matériel, intellectuel et moral des collectivités.

L'assurance-maladie devrait contribuer à faire pénétrer la pratique des règles d'hygiène parmi les travailleurs. Elle devrait comporter des soins préventifs et en faire bénéficier le plus grand nombre d'individus dès l'apparition des signes précurseurs des maladies. Elle devrait pouvoir — d'après un plan d'ensemble co-ordonnant toutes les activités tendant à ce but — intervenir dans la lutte contre les maladies sociales et pour le relèvement de la santé populaire.

III. ORGANISATION DE L'ASSURANCE.

13. Les institutions d'assurance devraient être administrées, sous le contrôle des pouvoirs publics, d'après les principes de la gestion autonome et dans l'intérêt exclusif de la collectivité assureur. Les assurés qui sont le plus directement intéressés au fonctionnement de l'assurance devraient avoir, par l'entremise des représentants élus, une part importante dans la gestion de l'assurance.

14. Une bonne organisation de l'assistance médicale et notamment la constitution et l'utilisation rationnelles d'un outillage sanitaire correspondant au développement de la science et de la technique médicale, peuvent être plus aisément obtenus, — sauf dans certaines circonstances spéciales, — par une concentration d'efforts sur la base territoriale.

IV. RESSOURCES.

15. Les ressources de l'assurance devraient être demandées aux cotisations des assurés et aux contributions des employeurs. A cet effort commun de prévoyance, des contributions provenant de fonds publics pourraient s'ajouter utilement, en vue notamment de l'amélioration de la santé populaire.

which are absorbed by avoidable illness, and to promote the material, intellectual and moral well-being of the community.

Sickness insurance should assist in inculcating the practice of the rules of hygiene among the workers. It should give preventive treatment and grant the same to as large a number of individuals as possible as soon as the premonitory symptoms of disease appear. It should be capable of contributing towards the prevention of the spread of disease and the improvement of the national health, in pursuance of a general policy co-ordinating all the various activities towards these ends.

III. ORGANISATION OF INSURANCE.

13. Insurance institutions should be administered, under the supervision of the competent public authority in accordance with the principles of self-government, and shall not be carried on for profit. The insured persons being those who are the most directly interested in the working of the insurance scheme should, through elected representatives, have an important part in the management of the insurance system.

14. A good organisation of medical benefit and, in particular, the efficient provision and utilisation of medical equipment embodying the results of scientific progress can be most easily secured—except in certain special circumstances—by concentrating action on a territorial basis.

IV. FINANCIAL RESOURCES.

15. The financial resources for the insurance scheme should be provided by contributions from the insured persons and contributions from employers. The provision thus jointly made can be supplemented to advantage by contributions from public funds, especially for the purpose of improving the health of the people.

En vue d'assurer la stabilité de l'assurance, des réserves de prévoyance appropriées aux conditions particulières de chaque système d'assurance, devraient être constituées.

With a view to securing the stability of the insurance system, reserve funds, appropriate to the peculiar circumstances of the system, should be constituted.

V. LA SOLUTION DES CONFLITS.

V. SETTLEMENT OF DISPUTES.

16. En vue d'une solution rapide et peu coûteuse, les conflits entre assurés et institutions d'assurance au sujet des prestations devraient être portés devant des juridictions spéciales comprenant des juges ou assesseurs particulièrement au courant du but de l'assurance et des besoins des assurés.

16. With a view to their being settled rapidly and inexpensively disputes as to benefits between insured persons and insurance institutions should be referred to special tribunals, the members of which include judges or assessors who are specially cognisant of the purposes of insurance and the needs of insured persons.

VI. DÉROGATION POUR LES TERRITOIRES PEU PEUPLÉS.

VI. EXCEPTION FOR SPARSELY POPULATED TERRITORIES.

17. Les Etats qui, par suite de la faible densité de la population, ou par suite de l'insuffisance des moyens de communication, ne peuvent organiser l'assurance-maladie dans certaines parties de leur territoire, devraient:

17. States which, by reason of the small density of their population or of the inadequacy of the means of communication, cannot organise sickness insurance in certain parts of their territory should:

a) établir dans ces parties de territoire un service sanitaire approprié aux conditions locales;

(a) Establish in such parts of their territory a sanitary service adequate to the local conditions;

b) examiner périodiquement si les conditions requises pour l'introduction de l'assurance-maladie obligatoire dans ces parties de territoire sont réalisées.

(b) Examine periodically whether the conditions required for the introduction of compulsory sickness insurance in the parts of their territory previously excepted from the compulsory scheme are fulfilled.

VII. MARINS ET PÊCHEURS.

VII. SEAMEN AND SEA FISHERMEN.

18. La présente Recommandation ne vise pas les marins et les marins pêcheurs.

This Recommendation shall not apply to seamen and sea fishermen.